

צביקה

ישבתי אתמול לכתוב לך מכתב פרידה.

לא ידעתי מאיפה להתחיל.

מהשנתיים ביחד באותו חדר צפוף כשאתה סמ"ט א' ואני סמ"ט ב'?

ממסדרי שטיפות המים בכל יום חמישי לחיילות הטייסת שיוצאות הביתה?

מהעובדה שרק אתה יכול לצאת לתפקיד של שנתיים בחו"ל, שרצית כל כך לאוורור של המשפחה,

ולחזור ממנו כעבור שנה אחרי שהבנת שאין בו צורך והיית מספיק ישר לומר זאת.

אולי מהגיחה המבצעית הראשונה שלך בשרף, כשלאלטמן המוביל הייתה תקלה ואתה ירית 6

טילים וחזרת מבסוט עד הגג לטייסת.

מהשיבה שלך בכיסאות האחוריים בחדר התדריכים, עם כל החברה הצעירים שהרגישו איתך

תמיד כל כך בנוח?

כל הארוחות הסיניות שאתה חייב לי מהתערבויות על זה שלא תהיה מפקד טייסת?

המון זיכרונות. זיכרונות מחבר שאני עדיין לא מצליח לעכל שלא אראה יותר.

חיפשתי תמונה שלך.

עברתי על כל התמונות.

ממש כלום!

רק תמונה אחת, מהחתונה של מיכל ושלי שבקושי רואים את הראש שלך מבצבץ מאחורי החברה,

כשכולנו שרים את "כל העיר..." (ההמנון של 190) ועל הידיים שלך מיקה בערך בת שנתיים.

כל כך אופיינית לך, הצניעות, ההימנעות מלראות ולהראות!

מצאתי ברכת שנה טובה ששלחתם מארצות הברית, עם תמונה של איה, מיקה ויולי.

נזכרתי שאמרת לי שהכי טוב זה רק בנות כי הן לא יהיו קרביות ולא תצטרך לדאוג להן.

מי חשב אז שאתה זה שצריך לדאוג לו?

אתה, שתמיד המזל היה לצידך, שהצליח לך הכול ובקלות, למה דווקא אתה?

צבי, היית חבר אמיתי.

חבר לכל כך הרבה אנשים, ממקום של צניעות, בגובה העיניים, בלי שמץ התנשאות.

אתה חסר מאוד!

ניר.

(סגן אלוף ניר ניו נון)